

[A. M. Hansen.]

i sin Betænkning. Naar vi saa skal skaffe et saadant betryggende Tilsyn — og det kan skaffes med denne lille Merudgift —, benytter Venstre en usaglig Begrundelse til at springe fra. Jeg beklager meget, at Venstre tager denne Stilling. Jeg anbefaler Lovforslaget til Gennemførelse.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker Udvalget for dets forholdsvis hurtige og meget interesserede Behandling af dette Lovforslag, og jeg takker Udvalgets Flertal for dets Tilslutning til det.

Med Hensyn til de særlige Bemærkninger, der er fremsat af de to Mindretal, af hvilke det konservative jo har tiltraadt Lovforslaget dels i Betænkningen, dels her i Salen, skal jeg gøre nogle faa Udtalelser. Den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Julin) viste jo en noget anden Indstilling efter at have modtaget Socialministeriets Besvarelser paa de fremsatte Forespørgsler end ved Sagens første Behandling, og det kan jo kun glæde mig, ligesom det glædede mig, at han takkede mig for Tilsagnet om, at de forskellige Anstaltsledelser skulde nyde den størst mulige Frihed. Men denne Tak gør det jo endnu mere uforstaaeligt, at Venstre, der, som allerede sagt, har Medansvar for Socialreformen, ikke har kunnet tiltræde selve Forslaget. Naar man til Begrundelse af sin Modstand herimod siger, at man, efter at Socialreformen har virket saa kort Tid, og efter at de økonomiske Virkninger, der foreligger, har vakt en betydelig Uro og Ængstelse i Befolkningen, vil være yderst betænkelig ved at gennemføre denne Ordning, som det muligvis maatte blive nødvendigt at søge ændret ved en senere Revision af Sociallovgivningen, saa er det jo et tænkt Argument, for ikke at sige et søgt Argument. Der er jo ikke hos en eneste af det Faatal inden for Venstre, der er inde i Socialreformen, den fjerneste Tvivl om, at hvad der ikke vil blive ændret, er de Regler, der er gældende om Særforsovsorgen. Der er ikke nogen Venstremænd, der vil stille Forslag om at tilbageføre disse Udgifter fra Staten til Kommunerne. Det tør jeg roligt aflægge Ed paa; men naar dette er Tilfældet, er det dog et meget søgt Argument at sige, at paa Grund af den Uro — Ængstelse kender jeg ikke noget til —, men paa Grund af den Uro, man har fremkaldt i Befolkningen som Følge af de ændrede Refusionsregler, tør man ikke stemme for Vedtagelsen af en Direktørstilling til Administrationen af selve den Særforsovsorg, som man ikke mindst fra Venstres Side har ønsket og ønsket gennemført som

en Særforanstaltning forud for Socialreformens Vedtagelse. Dette Argument kan man ikke tillægge nogen særlig Vægt.

Hvis det derimod var rigtigt, at Socialministeren ogsaa uden Gennemførelse af dette Lovforslag var i Stand til fuldt ud paa betryggende Maade under de hidtidige Former at føre det fornødne Tilsyn med de nævnte Institutioner, saa vilde jeg finde Venstres Modstand berettiget. Men naar man ikke kritiserer de Svar, man har faaet paa de stillede Spørgsmaal, maa der heri ses en Indrømmelse af, at ingen Minister i Virkeligheden vil kunne paatage sig et reelt Ansvar for et Tilsyn med disse omfattende Institutioner, hvis han ikke har en bestemt Mand, et bestemt Mellemed at holde sig til i det daglige. Det drejer sig om alt for vanskelige og uoverskuelige Forhold for den Minister, som jo ikke behøver at være sagkyndig paa disse Omraader. Det drejer sig om alt for indviklede Forhold til, at han der skulde kunne administrere alene paa Grundlag af de sædvanlige embedsmæssige Indstillinger udarbejdet af — jeg vil ikke sige de tilfældige — Sekretærer eller Fuldmægtige o. s. v., hvis man ikke der har en Mand, som virkelig har Overblik, helst gennem mange Aar og fast Kendskab til de saglige Forhold. Det kan Venstre heller ikke mene; det kan ikke forlange den nuværende Tilstand varigt opretholdt. Det er jo et Tilfælde, hvis der i Øjeblikket sidder en Socialminister, som paa Grund af sin tidligere Gerning har særligt Kendskab til disse Forhold. Det forekommer mig derfor ikke, at disse Argumenter anvendt fra Venstres Side er af den Vægt, at man, naar man i øvrigt anerkender de Besvarelser, der er givet, kan modsætte sig dette Lovforslag. Jeg ser saa helt bort fra, om man i øvrigt har Medansvar for Socialreformen, idet jeg antager, at man fra Venstres Side ønsker at tage en lige saglig Stilling til Spørgsmaalene, hvad enten dette er Tilfældet eller ej, og ikke lader sig lede af en Frygt for en eller anden Ængstelse eller Uro i Befolkningen, der er fremkaldt af Bladpolitik.

Begge Udvalgsgrupper gør opmærksom paa, at Socialministeren er indforstaaet med, at alle Institutioner, som omfattes af nuværende Lovforslag, maa ligestilles med Hensyn til det Tilsyn, de undergives. Jeg skal dertil sige, at det er jeg indforstaaet med, efter at Udvalgsbehandlingen er foregaaet. Jeg havde jo stillet Aandssvageanstalterne lidt anderledes, som man kan se af Bemærkningerne til selve Lovforslaget, af to Grunde, dels paa Grund af, at disse